

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3Tos/60/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3614010078
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Hargaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3614010078.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Hargaša a sudcov JUDr. Františka Kováča a JUDr. Ondreja Gáboríka v trestnej veci proti odsúdenému O. C., nar. XX.XX.XXXX v A., trvale bytom A., D. XXX/XX, t.č. vo výkone trestu odňatia slobody v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Hrnčiarovce nad Parnou, pre zločin lúpeže spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 188 ods. 1, 2 písm. c/ Tr.zák. s poukazom na § 138 písm. a/ Tr.zák., na neverejnom zasadnutí konanom dňa 27. októbra 2014, prejednal sťažnosť odsúdeného O. C. proti uzneseniu Okresného súdu Partizánske, sp.zn. 2Nt/10/2014 zo dňa 19. mája 2014 a takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr.por. sa sťažnosť odsúdeného O. C. zamietá, pretože nie je dôvodná.

odôvodnenie:

Odsúdený O. C. podal na Okresný súd Partizánske dňa 07.04.2014 žiadosť o obnovu konania v trestnej veci, v ktorom konaní rozsudkom Okresného súdu Partizánske, sp.zn. 2T/46/2013 zo dňa 27.05.2013, právoplatným dňa 28.05.2013, bol odsúdený O. C. uznaný vinným zo spáchania zločinu lúpeže spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 188 ods. 1, 2 písm. c/ Tr.zák. s poukazom na § 138 písm. a/ Tr.zák., za čo mu bol uložený podľa § 188 ods. 2 Tr.zák. s použitím § 38 ods. 3, § 36 písm. l/, § 37 písm. h/, § 42 ods. 1, § 41 ods. 2 Tr.zák. súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Uvedeným rozsudkom podľa § 42 ods. 2 Tr.zák. súd zároveň zrušil výrok o treste, uloženom odsúdenému O. C. rozsudkom Okresného súdu Partizánske, sp.zn. 2T/55/2013 zo 14.05.2013, právoplatným dňa 14.05.2013 a výrok o treste, uloženom odsúdenému O. C. rozsudkom Okresného súdu Partizánske, sp.zn. 2T/39/2013 zo dňa 16.04.2013, právoplatným dňa 16.04.2013, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Uznesením Okresného súdu Partizánske, sp.zn. 2Nt/10/2014 zo dňa 19. mája 2014 bolo podľa § 399 ods. 2 Tr.por. rozhodnuté tak, že návrh odsúdeného O. C. na povolenie obnovy konania v trestnej veci Okresného súdu Partizánske pod sp.zn. 2T/46/2013 sa zamietá.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote sťažnosť odsúdený do zápisnice o verejnom zasadnutí pred okresným súdom ihneď po vyhlásení uznesenia. Podanú sťažnosť následne odsúdený písomne odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu. V písomných dôvodoch sťažnosti uviedol, že sa domáha povolenia obnovy konania najmä s poukazom na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 28. novembra 2012, sp.zn. ÚS 106/2011, ktorým bola vyslovená protiústavnosť druhej vety § 41 ods. 2 Tr.zák. z článku 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Podľa jeho názoru nie je rozhodnutie vo veci samej dostatočne zrozumiteľné v tom smere, či bolo použité ustanovenie § 41 ods. 2 Tr.zák. v znení účinnom už po vyhlásení Nálezu Ústavného súdu SR Pl ÚS 106/2011 zo dňa 28.11.2012. Podľa názoru odsúdeného, skutočnosť, že súd v odsudzujúcom rozsudku v pôvodnom konaní výslovne neuviedol, za účinnosti akého Trestného zákona posudzoval trestnosť činu a ukladal samotný trest, môže to byť dôvodom na povolenie obnovy konania, nakoľko v rozsudku absentuje akákoľvek odvolávka na

označenie zákona, ktorý naposledy menil znenie Trestného zákona. Hoci je zrejmé, že pri rozhodovaní vo veci samej bol už nález Ústavného súdu viac ako 1 roka publikovaný v zbierke zákonov, z písomného vyhotovenia odsudzujúceho rozsudku nie je zrejmé, či bolo použité ustanovenie § 41 ods. 2 Tr.zák. v znení účinnom už po vyhlásení Nálezu Ústavného súdu SR Pl. ÚS 106/2011 zo dňa 28.11.2012, alebo pred ním. Odôvodnenie napadnutého uznesenia okresného súdu, že ak by súd v pôvodnom konaní ukladal súhrnný trest v mysle ustanovení o asperačnej zásade, účinných do 21.12.2012, tak by musel u O. C. uplatniť aj ustanovenie o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody, pretože dolná hranica by bola vo výmere 11 rokov a 6 mesiacov, považuje odsúdený so svojim obhajcom za irelevantné, nakoľko súd mohol jednoducho opomenúť uviesť toto ustanovenie vo výrokovej časti. Preto odsúdený navrhol, aby nadriadený súd napadnuté uznesenie Okresného súdu Partizánske, sp.zn. 2Nt/10/2014 zo dňa 19.05.2014 zrušil a sám vo veci rozhodol tak, že návrhu na povolenie obnovy konania vyhovie, a teda, aby ju povolil.

Krajský súd v Trenčíne, ako nadriadený súd, na neverejnom zasadnutí dňa 27. októbra 2014 podľa § 192 ods. 1 písm. a), b) Tr. por. preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, ako aj konanie, predchádzajúce tomuto výroku. Na základe svojej prieskumnej povinnosti dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Preskúmaním veci krajský súd dospel k záveru, že okresný súd správne procesne postupoval, keď o návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania rozhodoval v súlade s § 402 ods. 1 Tr.por. na verejnom zasadnutí. Na tomto verejnom zasadnutí odsúdený mal možnosť v prítomnosti svojho obhajcu vyjadriť sa k svojmu návrhu, k vykonaným dôkazom, vrátane práva prednesenia konečného návrhu.

Na základe preskúmania správnosti napadnutého výroku uznesenia okresného súdu, krajský súd dospel k záveru, že okresný súd vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie vo veci, dospel k správny skutkový záverom, ktoré majú oporu vo vykonaných dôkazoch a vec správne právne posúdil. Podľa názoru krajského súdu okresný súd sa už v odôvodnení napadnutého uznesenia náležitým spôsobom vypořiadal so všetkými rozhodnými dôvodmi podanej sťažnosti, ktoré dôvody odsúdený prezentoval aj počas konania pred okresným súdom.

Podľa odôvodnenia napadnutého uznesenia okresný súd v rámci dokazovania na verejnom zasadnutí nezistil žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by mohli byť považované za nové skutočnosti alebo dôkazy v zmysle § 394 ods. 1 Tr.por. alebo § 41b ods. 1 zákona č. 38/1993 Z.z. v znení neskorších predpisov, na znenie ktorých poukázal v odôvodnení napadnutého uznesenia.

Podľa odôvodnenia napadnutého uznesenia okresný súd zistil, že rozsudkom Okresného súdu Partizánske, sp.zn. 2T/46/2013, zo dňa 27.05.2013, právoplatným dňa 28.05.2013, bol odsúdený O. C. uznaný vinným zo spáchania zločinu lúpeže spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 188 ods. 1, 2 písm. c/ Tr.zák. s poukazom na § 138 písm. a/ Tr.zák., za čo mu bol uložený podľa § 188 ods. 2 Tr.zák. s použitím § 38 ods. 3, § 36 písm. l/, § 37 písm. h/, § 42 ods. 1, § 41 ods. 2 Tr.zák. súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Uvedeným rozsudkom podľa § 42 ods. 2 Tr.zák. súd zároveň zrušil výrok o treste, uloženom odsúdenému O. C. rozsudkom Okresného súdu Partizánske, sp.zn. 2T/55/2013, zo 14.05.2013, právoplatným dňa 14.05.2013 a výrok o treste, uloženom odsúdenému O. C. rozsudkom Okresného súdu Partizánske, sp.zn. 2T/39/2013, zo dňa 16.04.2013, právoplatným dňa 16.04.2013, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že okresný súd nezistil dôvody obnovy konania v zmysle § 394 ods. 1 Tr. por., teda nezistil existenciu nových skutočností alebo dôkazov, súdu skôr (v pôvodnom konaní) neznámych, ktoré by mohli odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo treste. Tento záver považuje krajský súd za správny, keďže existencia takých skutočností alebo dôkazov nevyplýva z vykonaných dôkazov a v konečnom dôsledku ich odsúdený neuplatnil ani vo svojom návrhu na povolenie obnovy konania.

Pokiaľ ide o dôvod na povolenie obnovy konania podľa § 41b ods. 1 zákona č. 38/1993 Z.z. v znení neskorších predpisov podľa odôvodnenia napadnutého uznesenia okresný súd dospel k záveru, že návrh odsúdeného na povolenie obnovy konania nie je dôvodný. Okresný súd na základe vykonaných dôkazov dospel k záveru, že súd v pôvodnom konaní pri rozhodovaní vo veci samej vychádzal zo znenia

§ 41 ods. 2 Tr. zákona účinného v čase po publikovaní nálezu č. PL. ÚS 106/2011-85 zo dňa 28.11.2012. Podľa názoru okresného súdu táto skutočnosť vyplýva z použitých ustanovení Tr. zákona vo výroku o treste, pretože súd v pôvodnom konaní ukladal súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov, z čoho okresný súd vyvodil, že v prípade ukladania trestu, vychádzajúc z aplikácie ustanovenia o asperačnej zásade účinného do 21.12.2012, by musel súd v pôvodnom konaní uplatniť ustanovenie o mimoriadnom znížení trestu, pretože dolná hranica trestnej sadzby bola v znení § 41 ods. 2 Tr. zákona účinného do 21.12.2012 vo výmere 11 rokov a 6 mesiacov. Hoci súd v rozsudku neuviedol výslovne, či aplikoval ustanovenie § 41 ods. 2 Tr. zákona účinného už v znení nálezu Ústavného súdu č. PL. ÚS 106/2011-85 zo dňa 28.11.2012, toto samotné okresný súd nepovažoval za dôvod pre povolenie obnovy konania v zmysle § 41b ods. 1 zákona č. 38/1993 Z.z. v znení neskorších predpisov, pretože súd pokiaľ pri ukladaní trestu výslovne neuviedie účinnosť ustanovení Tr. zákona, či označenie zákona, ktorý naposledy menil znenie Trestného zákona, stále platí ustanovenie § 2 ods. 1 Tr. zákona, podľa ktorého trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol spáchaný a ak v čase medzi spáchaním činu a vynesením rozsudku nadobudnú účinnosť viaceré zákony (to platí aj pre stratu účinnosti), trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona, ktorý je pre páchatel'a priaznivejší. S poukazom na to, že pri ukladaní trestov rozsudkom Okresného súdu Partizánske, č.k. 2T/55/2013-133 zo dňa 14.05.2013 a rozsudkom Okresného súdu Partizánske, č.k. 2T/39/2013-57 zo dňa 16.04.2013, súd nepoužil ustanovenie § 41 ods. 2 Tr. zákona a pri ukladaní súhrnného trestu vo veci, sp.zn. 2T 46/2013 ukladal súhrnný trest už viazaný nálezom č. PL. ÚS 106/2011-85 zo dňa 28.11.2012, okresný súd vyvodil, že nie je dôvod pre aplikáciu § 41b odsek 1 zákona č. 38/1993 Z.z. v znení neskorších predpisov, § 394 odsek 1 Trestného poriadku "per analogiam", § 400 odsek 1 Trestného poriadku, teda nie je dôvod pre povolenie obnovy konania v prospech odsúdeného. Preto zamietol návrh na povolenie obnovy konania.

Vyššie uvedené závery okresného súdu považuje krajský súd za správne a majúce oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania okresným súdom. Krajský súd považuje za potrebné dodať, že sa nestotožnil s dôvodnosťou argumentácie odsúdeného v podanej sťažnosti. Odsúdený uviedol, že považuje za irelevantné dôvody okresného súdu, podľa ktorých pre prípad aplikácie ustanovenia § 41 ods. 2 Tr. zák. v znení účinnom pred účinnosťou nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č. PL. ÚS 106/2011-85 zo dňa 28.11.2012 by súd v pôvodnom konaní musel u O. C. uplatniť aj ustanovenie o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody, pretože dolná hranica by bola vo výmere 11 rokov a 6 mesiacov s odôvodnením, že súd mohol jednoducho opomenúť uviesť toto ustanovenie vo výrokovej časti. Krajský súd na rozdiel od názoru odsúdeného v sťažnosti považoval aj tento argument okresného súdu za rozhodný pre rozhodnutie o návrhu odsúdeného. Krajský súd považuje za potrebné k tomu dodať, že ustálená súdna prax, vzhľadom na množstvo novelizácií, považuje za obvyklé, ak súdy používajú označenie „Trestný zákon“ ,resp. „Trestný poriadok“ namiesto ich číselného označovania, pričom sa má za to, že takýmto označením sa má na mysli ich platné a účinné znenie v čase rozhodovania súdu a aplikácia ustanovení, ktoré medzičasom stratili účinnosť, sa vyjadruje identifikovateľným dodatkom k názvu zákona. Keďže názor obhajoby o možnom opomenutí uvedenia ustanovenia o mimoriadnom znížení dolnej hranice trestnej sadzby v rozsudku, vydanom v pôvodnom konaní, nemá aj s poukazom na uvedené oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania, krajský súd považuje túto úvahu v podanej sťažnosti za nepodloženú a fiktívnu.

Nad rámec správnych úvah okresného súdu, krajský súd považuje za potrebné dodať, že účelom ustanovení o povolení obnovy konania (ústavným súdom judikovaný princíp výkladu právnych noriem podľa ich účelu) je zabezpečiť spravodlivosť na základe nových skutočností a dôkazov, ktoré neboli známe pri pôvodnom rozhodovaní. Podľa právneho názoru senátu krajského súdu s poukazom na vyvrátiateľnú právnu fikciu súladu zákonov s ústavou, účelom ustanovenia § 41b ods. 1 zákona č. 38/1993 Z.z. v znení neskorších predpisov je odstrániť nápravu v dôsledku aplikácie právnej normy, o ktorej sa po právoplatnom rozhodnutí súdu zákonným spôsobom vysloví jej protiústavnosť so zákonnými dôsledkami. Ak by teda súd aplikoval v čase svojho rozhodnutia neúčinnú právnu normu (napríklad aj právnu normu, zákonným spôsobom vyhlásenú v čase rozhodovania za protiústavnú), prostriedkom k náprave po právoplatnosti takéhoto súdneho rozhodnutia môže byť podľa platného právneho poriadku, v rámci mimoriadnych opravných prostriedkov, len dovolanie, avšak už nie obnova konania. Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak nie je dôvodná. Keďže s poukazom na vyššie uvedené krajský súd dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného proti napadnutému uzneseniu nie je dôvodná, bolo rozhodnuté tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.